

Andreu Rossinyol - Joan Vinyoli

Fa un quan temps, quan la revista El Procés encara era a les beceroles, en Roger Vilà aconseguí contactar amb l'Andreu Rossinyol, l'esplèndid i fidel corrector de Joan Vinyoli, i convèncer-lo que ens era imprescindible fer-li una entrevista, que necessitàvem saber més coses del poeta. Ell va accedir-hi amablement i va citar-nos una tarda a l'Ateneu de Barcelona. Recordo l'Andreu Rossinyol com un home substancial, pausat, que arrossegava un aire pacífic, de savi profund i discret, acompanyat d'un cert grau de timidesa, semblant al d'un noiet adolescent. Una mica reservat i circumspecte. La veritat és que no deixava caure gaires paraules de buit. Mirava, observava i escoltava atentament. Tot i tenir una veu com la d'un tronc gruixut, no era gens propens a l'estridència ni a l'expansió. Semblava, això sí, arrossegar un punt de distància, però que contràriament el feia somriure amb bonhomia. Tinc la sensació que era força alt, amb els cabells llisos i emblanquinats. Posades duia unes ulleres considerables, negres, que li anaven lliscant cap avall, fins a la punta del nas. Aquestes li feien créixer uns ulls petits, bellugadissos i llampants, gràvids de simpatia. Jo me l'imaginava tancat en una cambra i fumant com un corsari, voltat d'una flota de diccionaris, molts llapis i papers amuntegats. Ens va dir que treballava amb el llapis. Un fet singular -l'he pogut comprovar-, i que llavors va sorprendre'm força. Em va fer pensar de seguida amb un Vladimir Nabokov escrivint de peu dret i amb una barreta de grafit enfustada dalt l'orella. Un cop fetes les salutacions, ens vam traslladar a una mena de gruta, al fons de l'Ateneu. Una sala més aviat fosca, rondada per quadres vells i empolsinats, d'ancianes figures il·lustres i paisatges llòbrecs. Recordo que vam seure en una taula enorme, i que quedàvem, ben mirat, una mica esquivats en aquell espai tan enfarfegat. Tot seguit, vam parlar llargament de Joan Vinyoli, de gairebé tot: de com era treballar amb ell, del seu grau d'exigència en l'elaboració dels poemes, del treball me-

ticulós i constant, de la confiança que li tenia, de l'amabilitat i bon tracte que desprenia, del seu autodidactisme, de la família, els fills, els neguits, la poesia, l'alcohol, etc. D'aquella entrevista me'n queda la impressió que l'Andreu Rossinyol sentia una profunda i sincera admiració, un enorme respecte per en Joan Vinyoli, i que eren amics reals més enllà de la feina. I, sobretot, que sentia un profund agraïment per aquell contacte humà, tan ric a nivell poètic. I dic que això és el que recordo perquè la meua perícia amb els artefactes tecnològics va resultar catastròfica i mortificant. No vaig, pel que es veu, pitjar el botó de la càmera que hauria d'haver pitjat, i d'aquella meravellosa conversa no en queda altra cosa que aquestes impressions tan pobres i vagues. En acabar l'interviu, i més contents que unes pasqües, vàrem passar al pati esponerós de l'Ateneu, a prendre una cervesa i a xerrar de moltes altres coses. Estàvem tan satisfets de l'entrevista que ens hauríem begut les existències d'uns quants barrils d'aquells cereals fermentats tan frescos. De seguida, i per atzar, s'hi va afegir un dinàmic Narcís Garolera que rondava per allí, amic d'en Rossinyol i savi també, engrescador, desplegant una tractalada d'anècdotes perfectament jovials que no ens les acabàrem pas. D'aquella topada espontània amb en Narcís Garolera n'han sortit algunes belles col·laboracions en aquesta mateixa revista.

Haig de dir que en Roger Vilà no m'ha perdonat mai aquesta irritant imperícia que arrossego. I que m'ha deixat, amb tota la raó del món, per un ésser impossible; una mica al marge, com si diguéssim. Jo tampoc m'ho perdono, esclar. D'altra banda, no he aconseguit topiar, contactar ni parlar mai més amb l'Andreu Rossinyol, cosa que lamento moltíssim. Ara aprofito l'avinentsa per enviar-li les meves salutacions i demanar-li disculpes, sincerament.

Joaquim Armengol

Sr. Vingoli:

Dins aquest sobre trobarà els originals dels cinc poemes que vostè em va enviar, seguits de la versió mecanografiada (original i còpia carbònica).

A l'original mecanografiat de cada poema, hi he fet les observacions pertinents. Suposo que s'entenen.

Per si encara quedés alguna cosa per discutir, faig compte que dilluns vinent al matí seré a Barcelona, a casa. En aquest cas, ho podríem resoldre telefònicament.

És altres dies, de moment, es passo a Sentmenat. Hi treballa més tranquil i amb la xafogor una mica més atemperada.

Desitjo que es trobi bé. A reveure.

G. Rovinsky

Domini màgic

Despuntem crits de fulles en els arbres,
esquinçen vols de guius el capaltard
i la muntanya amb blau recolliment
crepuscular, mostra a la falda humil
un davantal de blats encara tendres.
M'allunyo dels embuixos del ponent,
esvento les recances i les cendres
i de l'antiga troca tallo el fil.
Pasturen per la nit roques i cabres,
el riu encès es precipita al mar,
l'espai tapat s'omple de llamps com sabres;
domini màgic, regne sublunar.

La hi proposo perquè aquesta coma és la correlativa de la que ve després de crepuscular. Si l'expressió amb blau recolliment crepuscular té valor adverbial (és a dir, si designa la manera com la muntanya mostra el seu davantal), hi trobo apropiades totes dues comes. En canvi, si té valor adjectival (és a dir, si l'expressió significa que és una muntanya que té un blau recolliment crepuscular), crec que s'haurien de suprimir totes dues.

Domini màgic

Despunten crits de fulles en els arbres,
 esquincen ^{un vol} vols de grius el capaltard
 i la muntanya/amb blau recolliment
 crepuscular, mostra a la falda humil
 un davantal de blats encara tendres.
 M'allunyo dels embruixos del ponent,
 esvento les recances i les cendres
 i de l'antiga troca tallo el fil.
 Pasturen per la nit roques i cabres,
 el riu encès es precipita al mar,
 l'espai ^{vermell} tapat s'omple de llamps com sabres;
 domini màgic, regne sublunar.

Fixat
 setembre 1983

La llei proposada per aquí aquesta com a és la correlativa de la que ve després de expressar.
 Si l'expressió amb blau recolliment crepuscular té valor adverbial (és a dir, si diem
 la manera com la muntanya mostra el seu davantal), hi trobo apropiades tots dos
 coms. En canvi, si té valor adjectival (és a dir, si l'expressió significa que és una munta-
 nya que té un blau recolliment crepuscular), crec que s'haurien de suprimir tots dos.

Domini màgic

Despunten crits de fulles en els arbres,
 esquinen ^{fa un vol} vols de grius el capaltard
 i la muntanya amb blau recolliment
 crepuscular, mostra a la falda humil
 un davantal de blats encara tendres.
 M'allunyo dels embruixos del ponent,
 esvento les recances i les cendres
 i de l'antiga troca tallo el fil.
 Pasturen per la nit roques i cabres,
 el riu encès es precipita al mar,
 l'espai ^{domini} tapat s'omple de llamps com sabres;
 domini màgic, regne sublunar.

?
porta
 que li sembla millor?
 J. U.

 que li sembla millor?
 J. U.

Domini màgic

Despunten crits de fulles en els arbres,
esquinça un vol de grius el capaltard
i la muntanya, amb blau recolliment
crepuscular, mostra a la falda humil
un davantal de blats encara tendres.
M'allunyo dels embruixos del ponent,
esvento les recances i les cendres
i de l'antiga troca tallo el fil.
Pasturen per la nit roques i cabres,
el riu encès es precipita al mar,
l'espai vermell s'omple de llamps com sabres;
domini màgic, regne sublunar.